

**SHARI
LAPENA**

**VIIMEINEN
PERHE-
ILLALLINEN**

Suomentanut Paula Takio

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *Not a Happy Family*

Copyright © 2021 by 1742145 Ontario Limited
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-45739-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Pandemian sankareille –
tutkijoille, terveydenhuoltohenkilöstölle,
etulinjan ihmisille kaikkialla –
kiitos.

Kaikki onnelliset perheet ovat toistensa kaltaisia, jokainen
onneton perhe on onneton omalla tavallaan.

LEO TOLSTOI: *Anna Karenina*, suom. LEA PYYKKÖ

K I I T O K S E T

Kirjan kirjoittaminen ja markkinoille saattaminen – erityisesti vuoden sisään – vaatii melkoista tiimityötä, ja olen erityisen onnekas, kun minulla on maailman parhaat tiimit! Tämä on kuudes kirjani, ja jälleen kerran kiitän sydämeni pohjasta kaikkia ihmisiä, joiden ansiosta teokseni ovat parhaita mahdollisia joka ikinen kerta. Kiitos Brian Tart, Pamela Dorman, Jeramie Orton, Ben Petrone, Mary Stone, Bel Anta, Alex Cruz-Jimenez ja kaikki muutkin Viking Penguinin mahtavassa USA:n porukassa, ja Larry Finlay, Bill Scott-Kerr, Frankie Gray, Tom Hill, Ella Horne ja loput Transworldin loistavassa Iso-Britannian tiimissä, ja Kristin Cochrane, Amy Black, Bhavna Chauhan, Emma Ingram ja koko Doubledayn Kanadan joukkue. Kiitos teille kaikille, mutta mainitsen vielä erikseen arvostamani ahkerat kustannustoimittajat Frankie Grayn ja Jeramie Ortonin!

Erityiskiitokset, jälleen, Jane Cavolinalle, joka toimitti tekstini upeasti. En voisi kuvitella antavani sitä tehtävää kenellekään muulle.

Kiitos jälleen myös rakkaalle agentilleni Helen Hellerille –

erityisesti tästä vuodesta, jolloin pandemian takia kaikki tuntui niin vaikealta. Sinun ansiostasi jaksan aina jatkaa, ja olen tues-tasi kiitollinen. Kiitos myös Camilla ja Jemma ja kaikki muut-kin Marsh Agencylla, että edustatte minua maailmalla ja myytte kirjojani yhä uusille markkinoille.

Kiitos myös rikostutkinta-asiantuntijalleni, MSc Mike Ilesille Trentin yliopiston rikostutkinnan opinto-ohjelmassa, ja myös Britanniassa työskentelevälle tekniselle rikostutkijalle Kate Bendelow'lle. Arvostan suuresti kummankin apua!

Kuten aina, kaikki käsikirjoituksen virheet ovat minun vir-heitäni.

Haluaisin myös kiittää kaikkia kirjamaailman ihmisiä siitä, että järjestitte tapahtumia virtuaalisesti silloin, kun niitä ei voitu järjestää entiseen tapaan.

Kiitos kuuluu aina lukijoille. En olisi tässä ja tekisi tätä, mitä rakastan, ilman teitä.

Lopuksi kiitos aviomiehelleni, lapsilleni ja Poppy-kissalle. Manuelille erityismaininta siitä, että suostuit ratkomaan loput-tomasti teknisiä ongelmia kuluneen vuoden aikana.

P R O L O G I

Täällä Brecken Hillissä Hudsonlaakson enklaavissa Aylesfordin reunamalla on paljon kalliita taloja. Paikka sijaitsee Hudsonjoen itäpuolella noin 160 kilometriä pohjoiseen New York Citystä ja se on vähän kuin Hamptons, mutta ei aivan yhtä mahtipontinen. Täällä on vanhaa rahaa, ja uuttakin. Pitkän yksityistien päässä koivikon takana seisoo Mertonien talo suurine nurmikenttineen, esillä kuin kakku vitriinissä. Uimaallas pilkottaa vasemmalla. Sen takana on kalliorotko, ja tiheät metsiköt tontin molemmin puolin takaavat yksityisyyden. Tämä on ykkösluokan kiinteistö.

Paikka on hiljainen ja häiriötön. Vaisu aurinko on taivaalla muutamien ohi lipuvien pilvien seurana. Kello on neljä iltapäivällä toisena pääsiäispäivänä. Muualla lapset ahmivat suklaapupuja ja folioon käärittyjä suklaamunia, laskevat, montako on vielä jäljellä ja vilkuilevat sisarusten koreihin. Täällä ei kuitenkaan ole lapsia. He ovat kasvaneet ja muuttaneet omilleen. Eivät kauas, sentään. Kaikki olivat käymässä edellispäivänä, pääsiäissunnuntain aterialla.

Talo näyttää autiolta. Autoja ei ole pihassa – ne on suljettu

neljän auton mentävään autotalliin ovien taakse. Siellä on rätkkoinen Porsche 911, jolla Fred Merton ajaa mielellään, tosin vain kesäisin, jolloin hän heittää sen takaluukkuun golfmailansa. Talvisin hän ajaa mieluummin Lexusilla. Hänen vaimolleen Sheila on valkoinen Mersunsa, jossa on valkoinen nahkaverhoilu. Sheila sitoo kaulaansa yhden värikkäistä Hermèsin huiveistaan, tarkistaa taustapeilistä, että huulipuna on hyvin, ja ajaa tapaamaan ystäviään. Ne ajat ovat nyt ohi.

Näin ylellinen ja loistava talo – liukaspintainen valkoinen marmorilattia koristeellisen monikerroksisen kristallikruunun alla eteisaulassa, tuoreita leikkokukkia sivupöydällä – antaisi odottaa, että täällä on palvelusväkeä pitämässä talosta huolta. On vain siivooja Irena, joka käy kahdesti viikossa. Hän raataa palkkansa eteen. Hän on ollut talossa niin pitkään – yli kolmekymmentä vuotta – että kuuluu miltei perheeseen.

Ennen tätä kaikki näyttikin varmaankin täydelliseltä. Nyt vaaleilla kokolattiamattopäällysteisillä portailta kulkee verivana. Kauniissa olohuoneessa eteisen vasemmalla puolella makaa suuri posliinijalkainen valaisin rikkinäisenä itämaisella matolla, varjostin vinossa. Hieman kauempana matalan lasisen sohvapöydän takana retkottaa Sheila Merton yöpaidassaan täysin liikku-mattomana. Hän on kuollut. Silmät ovat auki ja kaulalla näkyy jälkiä. Ruumis ei ole verinen, mutta veren iljettävä löyhyä tuntuu kaikkialla. Täällä on tapahtunut jotain pahaa.

Avarassa ja valoisassa keittiössä talon takaosassa lojuu Fred Mertonin ruumis kädet ja jalat harallaan lattian tummassa ja tahmeassa verilammikossa. Hänen päänsä ympärillä lentelee kärpäsiä. Häntä on isketty vimmaisesti veitsellä monta, monta kertaa. Hänen paksu kurkkunsa on viilletty auki.

Kuka tekisi tällaista?

24 tuntia aikaisemmin.
Dan Merton kohauttaa olkapäitään laivastonsinissä bleiserissä, jonka on pukeutunut vaaleansinisen kauluspaidan, josta on jättänyt ylimmän napin napittamatta, ja tyylikkäiden tummien farkkujen kanssa. Hän katsoo kuvajais- taan arvioivasti makuuhuoneen isosta peilistä.

Hänen vaimonsa Lisa kysyy hänen takanaan: ”Onko kaikki hyvin?”

Dan hymyilee laimeasti peilin kautta vaimolleen. ”On tietysti. Miksei olisi?”

Lisa kääntyy pois. Dan tietää, ettei Lisasta ole yhtään sen mukavampaa lähteä pääsiäisaterialle hänen vanhempiansa luo kuin hänestä itsestäänkään. Hän kääntyy katsomaan Lisaa – sievää ruskeasilmäistä nuorikkoaan. He ovat olleet naimisissa neljä vuotta ja heillä on ollut haasteita. Lisa on kuitenkin pysynyt hänen rinnallaan, ja hän tietää, että on onnenpekka. Lisan kanssa Dan on saanut kokea ehdottoman rakkauden ensimmäistä kertaa. Ellei koiria lasketa.

Dan tukahduttaa epävarmuuden vihlaisun. Heidän talous-

pulmansa aiheuttavat harmia ja jatkuvia kiistoja. Lisa onnistuu aina puhumaan Danin pyörryksiin ja saa tämän uskomaan, että asiat järjestyvät – uskoa riittää ainakin niin kauan kuin Lisa pysyy samassa huoneessa. Mutta kun hän on poissa, epäilykset saavat vallan, ja rampauttava ahdistus iskee.

Lisa on syntyjään sitkeästi keskiluokasta – se oli hänen pahimpia vikojaan heti kättelyssä, mutta Dan ei piitannut siitä, vaikka hänen vanhempansa ovat snobeja, sillä hän itse ei ole – joten hänellä ei ole ollut koskaan suuria odotuksia. Kun he tapasivat, Lisa ei edes tiennyt, kuka Dan oli, koska he eivät liikkuneet samoissa piireissä.

”Lisa on ainoa, jolle Dan kelpaa”, Dan kuuli pikkusiskonsa Jennan sanovan vanhemmalle siskolleen Catherinelle, kun he eivät tienneet veljensä kuulevan.

Se saattoi olla totta. Mutta Danin avioliitto oli sentään onnistunut – se kaikkien oli pakko myöntää. Perhe oli myös kiintynyt Lisaan hänen taustastaan ja ennakkoluuloista huolimatta.

”Aiotko yrittää puhua isällesi?” Lisa kysyy nyt huolestuneen näköisenä.

Dan välttelee Lisan katsetta ja sulkee vaatekaapin oven. ”Jos tulee sopiva hetki.”

Häntä inhottaa pyytää isältä rahaa. Mutta muutakaan vaihtoehtoa ei taida olla.

Catherine Merton – joka ei ottanut miehensä sukunimeä – odottaa joka vuosi pääsiäisateriaa vanhempiensa luona. Kun myös kaikkia muita tilanteita, jolloin he kokoontuvat juhlistamaan pyhäpäiviä Brecken Hillin hienoon taloon. Äiti ottaa esille erityiset lautaset ja pöytähopeat, juhlavalla ruokapöydällä on tuoreita leikkokukkia, ja Catherine tuntee olevansa tyylikäs ja etuoikeutettu. Hän on esikoinen ja suosikkilapsi: kaikki tie-

tävät sen. Hän on menestyjä; ainoa, josta isä ja äiti ovat ylpeitä. Lääkäri – kylläkin ihotautilääkäri eikä mikään sydänkirurgi – mutta lääkäri yhtä kaikki. Dan on ollut pettymys. Ja Jenna – no, Jenna on Jenna.

Catherine panee korvaansa helmikorvakorun ja miettii, mitä hän yllätyksiä Jennalla on tänään hihassaan. Hänen pikkusiskonsa asuu pienessä vuokratalossa Aylesfordin laitamilla ja ramppaa jatkuvasti ystäviensä luona New York Cityssä. Hänen elämäntapansa on kaikille vähän mysteeri ja aiheuttaa isälle ja äidille huomattavaa mielipahaa. Danin mukaan Jenna on hallitsematon, mutta Catherine ei ole samaa mieltä. Jenna käyttää elämäntapaansa hallitakseen heitä muita. Hän osaa järkyttää ja tekee niin mielellään. Jenna ei todellakaan osaa käyttäytyä hyvin, toisin kuin Catherine. Hän ei ole kunniallinen ja ennakoitavissa. Hän on poikkeama. Lapsena hän teki kaiken, mihin joku keksi häntä yllyttää. Nykyään isä uhkaa aina lopettaa Jennan kuukausirahan maksatuksen, mutta he kaikki tietävät, ettei hän tee niin, koska sitten Jenna muuttaisi takaisin kotiin eivätkä isä ja äiti kestäisi sitä. Perhe epäilee Jennan käyttävän huumeita ja harrastavan liikaa seksiä, mutta siitä ei kysytä, koska kukaan ei oikeasti halua tietää totuutta.

Catherine katsahtaa ylös peilipöytänsä äärestä, kun hänen aviomiehensä Ted saapuu huoneeseen. Mies on ollut jotenkin vaimea koko päivän – se on hänen hienovarainen tapansa osoittaa tyytymättömyyttään, vaikka hän ei ikinä myöntäisi sitä. Häntä ei huvita mennä pääsiäisaterialle vaimonsa varakkaiden vanhempien luo. Tuo sama odotus hankaa häntä jokaisena pyhäpäivänä. Hän ei pidä pinnan alla värähtelevästä jännitteestä näiden päivällisten aikana. ”En käsitä, miten kestät tätä”, Ted sanoo aina heti, kun he istuvat autossaan matkalla ulos Brecken Hillin talon pihasta.

Catherine puolustaa perhettään. ”Eivät he nyt niin pahoja ole”, hän aina vastaa ja yrittää kuulostaa kepeältä, kun he ajavat

tiehensä. Nyt hän nousee ja menee antamaan miehelleen suukon poskelle. ”Yritä nauttia edes vähäsen”, hän sanoo.

”Aina”, Ted vastaa.

Älä valehtele, Catherine ajattelee ja kääntyy pois.

”Helvetti, en todellakaan halua mennä sinne”, Jenna tuhahtaa Jakelle, joka istuu kartanlukijan paikalla Jennan ajaessa kohti Brecken Hillin taloa. Jake oli tullut junalla New Yorkista, ja Jenna oli hakenut hänet Aylesfordin asemalta. Jake jää hänen luokseen yöksi.

”Pysähdy sitten”, Jake sanoo houkuttelevasti ja sivelee Jennan reittä. ”Voidaan viivyttellä vähän. Poltellaan sätkä. Se saa sinut relaamaan.”

Jenna katsahtaa Jakea ja kohottaa kulmakarvojaan. ”Oletko sitä mieltä, että minun täytyy relata?”

”Vaikutat vähän kireältä.”

”Haista paska”, Jenna sanoo leikkisästi ja hymyilee.

Jenna ajaa vielä vähän matkaa, kunnes saapuu tuttuun risteykseen ja kääntyy. Auto poukkoilee tiellä ja lopulta Jenna ajaa tien sivuun ja pysähtyy ison puun suojiin.

Jake on jo sytyttämässä sätkää ja vetää syvät henkoset. ”Me haistaan kilometrin päähän, kun mennään sinne”, Jenna toteaa ja ojentuu ottamaan sätkän. ”Se voi olla ihan hyvä.”

”En tajua, miksi haluat ärsyttää vanhempiasi niin paljon”, Jake ihmettelee. ”Hehän maksavat elämisesi.”

”Heillä on siihen varaa”, Jenna sanoo.

”Villikkoni”, Jake sanoo. Hän kumartuu suutelemaan Jennaa ja ujuttaa käden mustan nahkatakkin alle, ylös topin helmaa. Hän sillittää ihoa kevyesti ja tuntee jo värinän. ”Odotan innoissani, että näen, millaiset ihmiset ovat saaneet sinut aikaiseksi.”

”Joo joo, yökkäät takuulla. He ovat niin täynnä itseään,

että voit kuvitella heidät puhujanpönttöön joka ainoa kerta, kun he avaavat suunsa.”

”Eivät he nyt niin kamalia voi olla.”

Jenna ottaa taas pitkän henkosen ja ojentaa sätkän takaisin Jakelle. ”Äiti on aika harmiton, luulisin. Isä on kusipää. Olisi paljon mukavampaa ilman häntä.”

”Vanhemmat – he sekoittavat pääsi”, Jake sanoo ja yrittää siteerata Philip Larkinia siinä onnistumatta.

Jake epäonnistuu miltei kaikessa, Jenna ajattelee ja katsoo miestä savun läpi sulaen tämän kosketuksesta rinnallaan. Jake on kuitenkin mukava ja kelvollinen sängyssä ja se saa tällä haavaa riittää. Jake on myös sopivan näköinen. Tosi kuuma ja vähän hiomaton. Jennasta on mahtavaa näyttää hänet perheelleen.

2

Rose Cutter on tehnyt jotain todella typerää. Ajatus siitä ja sen seurauksista jäytää hänen mieltään. Hän pohtii sitä myöhään yöllä, kun pitäisi nukkua. Hän miettii sitä toimitustolla, kun pitäisi tehdä töitä. Hän ajattelee sitä silloinkin, kun yrittää turruttaa mieltään katsomalla televisiota.

Pääsiäisaterian kestäminen äidin ja Barbara-täidin kanssa teeskennellen, että kaikki on hyvin, tuntuu miltei mahdottomalta. Äiti näkee heti, että jokin on vialla. Hän huomaa kaiken. Hän on riittävän usein huomauttanut, että Rose on viime aikoina vaikuttanut väsyneeltä ja että hän on laihtunut. Rose ohittaa huomautukset aina ja yrittää kääntää puheenaiheen johonkin muuhun, mutta se käy aina vain vaikeammaksi. Hän on harvennut käyntejään äidin luona, mutta pääsiäisateriaa hän ei voi jättää väliin. Hän katsoo kuvaansa peilistä. Farkut, jotka olivat ennen tyköistuvat, näyttävät roikkuvan hänen yllään. Hän päättää hämätä pukemalla väljän punaisen neuleen paidan päälle. Se saa kelvata. Hän harjaa pitkät ruskeat hiuksensa, levittää huu-lipunaa piristämään hailakoita kasvojaan ja yrittää hymyillä. Hymy on väkinäinen, mutta parempaankaan hän ei pysty.

Kun hän saapuu äidin luo, se alkaa heti. Äidillinen murehtiminen ja kyselyt. Äiti ei mahda itselleen mitään. Eikä hän saa koskaan tietää totuutta. Rose ajautui tähän soppaan aivan itse, ja itse hänen on sieltä myös pyristeltävä pois.

Ellen Cutter vilkaisee kerran tytärtään ja pudistaa päätään. ”Voi hyvänen aika sinua”, hän vaikeroi ottaessaan vastaan tyttärensä takin. ”Olet niin kalpea. Barbara, eikö Rose näytäkin kalpealta? Ja kuulehan nyt, Rose, sinä kuihdut olemattomiin.”

Barbara pyörittää silmiään ja hymyilee Roselle. ”Minusta sinä näytät hyvältä”, hän sanoo. ”Älä kuuntele äitiäsi. Hän on yksi huolipeikko.”

Rose hymyilee tädilleen ja sanoo: ”Kiitos, Barbara. En minä nyt omasta mielestäni *niin* pahalta näytä.” Hän kääntyy katsomaan eteisen peiliin ja pöyhii otsatukkaansa hieman.

Ellenkin hymyilee, mutta on sisimmässään tyrmistynyt. Sisko vilkaisee häntä ja vahvistaa katseellaan, että on huomannut muutoksen siskontyttäressään, vaikka äsken väittikin muuta. Ellen ei vain kuvittele – Rose todellakin näyttää rähjäiseltä. Hän on menettänyt säihkeensä. Ellen yrittää olla murehtimatta, mutta kenestä muustakaan hän huolehtisi? Hän on leski ja Rose on hänen ainoa lapsensa. Barbaralla ei ole lapsia, joten Ellenillä ei ole myöskään siskonlapsia, joiden ympärillä hössöttää. Ellen on varsin yksin maailmassa, lukuun ottamatta siskoaan ja tytärtään ja ystävänsä Audreya. ”No, nyt me syömme ihanan päivällisen”, Ellen hihkaisee. ”Tulkaahan keittiöön. Olin juuri aikeissa kuorruttaa kalkkunan.”

”Mitäs sinä olet puuhaillut?” Ellen kuulee Barbaran kysyvän Roselta, kun he astelevat toiseen huoneeseen.

”Enpä paljon mitään”, Rose vastaa. ”Töitä vain.”

”Ei kuulosta sinulta”, Barbara toteaa. ”Huvitteletko yhtään?”

Onko sinulla nykyään poikaystävää?”

Ellen katsahtaa vaivihkaa tyttärensä ilmettä samalla kun touhuaa kalkkunan parissa. Paahtuvan lihan tuoksu on tuttu ja lohdullinen. Rose oli ennen suosittu, mutta nykyään hän ei puhu mitään ystävistään tai poikaystävistä. Aina vain töitä, töitä, töitä.

”Ei ole ketään juuri nyt”, Rose vastaa.

”Asianajotoimiston pitäminen taitaa olla aika rankkaa”, Barbara tuumaa hymyillen.

”Et edes arvaa”, Rose myöntää.

”Oletko kuullut sellaisesta kuin työn ja vapaa-ajan tasapainottaminen?” Ellen kysyy lempeästi.

”Sellainen ei ole mahdollista, jos on nuori juristi”, Rose sanoo.

Ellen ei voi olla miettimättä, onko kyse jostain muustakin.

Ikävä kevätflunssa on kaatanut Audrey Stancikin vuoteeseen. Hän ei ollut vaivautunut ottamaan influenssarokotetta tänä vuonna ja katuu sitä nyt katkerasti. Hän istuu vuoteellaan mukavimmassa haalistuneessa pyjamassaan vaatimattomassa kodissaan. Hiukset ovat huolettomasti kiinni, mutta sairaa-nakin hänen kyntensä ovat moitteettomat. Hän nojaa tyynyihin ja taustalla pauhaa televisio, jota hän ei kuitenkaan katso. Sängyn vieressä on roskakori täynnä likaisia nenäliinoja ja yöpöydällä laatikollinen kasvopyyhkeitä hänen tyttärensä Hollyn kehystetyn valokuvan vieressä. Audreyn olo on täydellisen surkea – nenä vuotaa solkenaan ja joka paikkaa kolottaa. Audreyn piti mennä viettämään pääsiäistä veljensä Fredin luo sukulaisten kanssa, ja hän oli odottanut sitä *erityisen* paljon tänä vuonna. Hän olisi nauttinut siitä paljon enemmän kuin tavallisesti, nyt kun hän tietää sen, mitä tietää. Hän ei pääsisi syömään herkullista ateriaa kaikkine tykötarpeineen ja

hänen suosikkiaan Irenan sitruunapiirasta. Todella harmillista. Audrey on herkuttelija.

Flunssasta huolimatta Audrey on kuitenkin melko onnellinen. Hän odottaa, että hänen syliinsä tupsahtaa rahaa. Muhkea summa rahaa. Harmillista vain, että jonkun on kuoltava, että hän sen saa.

Hänestä on tulossa rikas. Vihdoinkin.

3

Catherine seisoo vanhempiensa talon ovella Ted vierellä ja tuntee hermostuksen humisevan sisimmässään. Hän soittaa ovikelloa. Aina sama juttu – hän murehtii, miten kaikki tänään sietävät toisiaan, ja toivoo parasta. Mutta hän ei aio antaa kenenkään pilata päiväänsä.

Hänellä ja Tedillä on kaunis koti Aylesfordissa, mutta se ei ole likimainkaan niin vaikuttava kuin tämä rakennus. Heidän talonsa on sellainen, jonka kaksi korkeakoulutettua – ihotautilääkäri ja hammaslääkäri – voivat hankkia. Catherinen vanhempien talo, jossa hän ja hänen sisaruksensa ovat varttuneet, muistuttaa enemmän kartanoa kuin taloa. Esikoisena hän haluaisi talon omakseen sitten kun vanhemmista aika jättää. Hän asuttaisi mieluusti Brecken Hillissä mukavasti ja vauraasti ja kutsuisi sisaruksiaan juhlapyhinä syömään omien lastensa lisäksi. Siitä hän haaveilee; eikä hän niissä haaveissaan ole koskaan kovin vanha. Ei juurikaan vanhempi kuin nyt. Ei ainakaan niin vanha kuin hän olisi, jos hänen vanhempansa eläisivät pitkään ja kuolisivat luonnollisen kuoleman. Mutta sellaisiahan haaveet ovat: jo määritelmällisesti ne eivät ole realistisia. Catherine haluaa talon

ja kaiken mitä siellä on – astiat, antiikkiesineet ja taideteokset. Isä ja äiti eivät ole koskaan luvanneet taloa hänelle, saati edes vihjanneet, että voisivat sen hänelle jättää. Mutta eivät he sitä Danille ainakaan jättäisi, eikä Dan sitä haluaisikaan. Jenna tuhoaisi koko paikan, tai jos ei itse, niin hänen ystävänsä hoitaisivat homman. Äiti ei ikinä altistaisi naapureita Jennalle ja hänen elämäntyylilleen, siitä Catherine voisi panna päänsä pantiksi.

Ovi aukeaa ja äiti toivottaa heidät hymyillen tervetulleeksi. Äidillä on mustat housut ja mustat avokkaat, valkoinen silkkipusero ja oranssin ja pinkin kirjava Hermèsin huivi kaulassa. Catherine katsoo nopeasti äidin kasvoja nähdäkseen, mikä häntä vanhetessaan odottaa. Vedensiniset silmät, hyvä iho, taidokkaasti leikatut hiukset. Äiti vanhenee hyvin – raha auttaa asiaa.

”Hei, äiti”, Catherine tervehtii ja kumartuu halaamaan äitiään. Halaus on kohtelias eikä erityisen sydämellinen.

”Hei, kulta. Olette ensimmäisiä”, äiti vastaa ja kääntyy tervehtimään Tediä. ”Tulkaa peremmälle. Mennään hakemaan juotavaa.”

Äiti kiiruhtaa ruokasaliin eteisaulasta oikealle ja kysyy: ”Mitä haluaisitte? Käykö samppanja?”

Äiti tarjoaa kuplivaa aina juhlapyhinä. ”Käy”, Catherine vastaa, riisuu takkinsa ja ripustaa sen komeroon, ja Ted tekee samoin. Kengät he pitävät aina jalassa.

”Ted?”

”Ilman muuta”, Ted vastaa ja hymyilee ystävällisesti.

Alku sujuu aina hyvin, Catherine ajattelee. Ted alkaa väsyä vasta myöhemmin.

Sheila kaataa kuplivaa korkeanmallisiin samppanjalaseihin ja he kulkevat juomat käsissään avaran eteisaulan poikki olohuoneeseen, joka sijaitsee sen toisella puolella. Kevätaurinko paistaa sisään viistosti suurista ikkunoista. Näkymä ulos puutarhaan on kaunis, Catherine ihailee sitä joka kerta. Narsissit ja tulppaanit

ovat kukassa. Catherine hoitaisi puutarhaa enemmän, jos se olisi hänen. ”Missä isä on?” hän kysyy.

”Yläkerrassa. Hän tulee ihan kohta”, äiti vastaa. Hän hymyilee kireästi ja madalta ääntään laskiessaan samppanjalasinsa sohvapöydälle. ”Haluaisin itse asiassa puhua yhdestä tärkeästä asiasta ennen kuin hän tulee alakertaan.”

”Ai?” Catherine äännähtää yllättyneenä.

Äidin kasvoilla välähtää ilme. Kiusaantunut, kenties. Catherine ei osaa oikein tulkita sitä, mutta se saa hänet valppaaksi. Silloin ovikello soi. Sen on pakko olla Dan, Catherine ajattelee. Jenna tulee aina myöhässä.

Äiti kääntää katseensa ovea kohti ja kuin olisi lukenut Catherineen ajatukset sanoo: ”Varmaankin Dan.”

Äiti menee avaamaan ovea, ja Catherine kohottaa kulmiaan aviomiehelleen. ”Mistähän äiti halusi jutella?” hän kuiskaa Tedille.

Ted kohauttaa olkapäitään ja ottaa kulauksen samppanjaa. He odottavat, että Dan ja Lisa liittyvät heidän seuraansa olohuoneeseen. Catherine ja Lisa halaavat ohimennen ja miehet nyökkäävät tervehdyksensä. Dan ja Lisa istuutuvat sohvalle Catherinea ja Tediä vastapäätä ja äiti lähtee hakemaan heillekin samppanjaa. Catherine huomaa, että Dan näyttää tavallista jäykemältä. Hän tietää, että veljellä on vaikeuksia. Hän miettii, aikooko äiti kertoa sen minkä lie salaisuuden myös Danille ja Lisalle. Äiti palaa takaisin ja alkaa puhua kaikenlaisesta yleisestä ja kepeästä, joten Catherine tekee samoin.

Muutama minuutti myöhemmin ovikello soi jälleen. Kolme lyhyttä ja terävää painallusta, jotka ilmoittavat Jennan saapumisesta. Isää ei näy vielääkään. Catherinea alkaa vaivata, onko kaikki kunnossa.

He kaikki pysyvät olohuoneessa ja kuuntelevat äidin ja Jennan puhetta ovelta. ”Kenet minulla on ilo tavata?” äiti kysyy.

Mahtavaa, Catherine ajattelee happamana. Jenna on raahan-

nut jonkun mukaansa. Tietysti. Niin hän tekee miltei aina. Viime kerralla mukana oli ”tyttöystävä”, ja he kaikki olivat pohdineet koko tapaamisen ajan, oliko kyseessä kaveri vai kumppani, mutta se ei käynyt ilmi. Heillä oli ollut kiusallinen olo, kun Jenna ja se tyttö olivat kietoutuneet toisiinsa, mutta suhteen laatu ei ollut koskaan paljastunut. Catherine katsahtaa Tediä ja kuuntelee.

”Jake Brenner”, mies esittäytyy matalalla ja itsevarmalla äänellä.

”Tervetuloa”, äiti toivottaa ylitsevuotavan kohteliaasti mutta hieman viileästi.

Catherine kuulee isän raskaat askeleet koristeellisesta portaikosta. Hän nousee seisomaan ja ottaa ison kulauksen juomastaan ja elehtii Tedille, että tämänkin pitäisi nousta. Ted nousee vastahakoisesti ja siirtää samppanjalasin vasempaan käteen. He siirtyvät eteisaulaan.

Catherine tervehtii isää ensiksi. Kun isä astuu viimeiseltä askelmalta, Catherine menee hänen luokseen ja halaa häntä. ”Hei, isä. Hauskaa pääsiäistä!”

Isä halaa häntä nopeasti ja kun Catherine vetäytyy, isä ojentaa kätensä Tedille ja miehet kättelevät tiukasti. Eleessä ei ole lämpöä vaan se on tiukan asiallinen. Dan ja Lisa ovat jääneet olohuoneeseen, joten huomio kiinnittyy pariskuntaan, joka on ovella. Catherine huomaa Jennan paksut silmänrajaukset ja uuden violetin raidan hänen hiuksissaan. Niistäkin huolimatta hän on kaunotar. Pitkä ja hoikka tyypillisissä tiukoissa farkuissaan, korkosaapikkaissaan ja mustassa lyhyessä nahkatakissaan. Jenna näyttää siltä kuin hänet olisi reväisty suoraan New Yorkin muusikkopiireistä, ja Catherine tuntee tavanomaisen ärtymyksen vihlaisun – tai ehkä se on kateutta. Catherine ei koskaan pystyisi samaan. Sitten hän muistuttaa itseään, ettei edes haluaisi. Catherinella on oma tyyhinsä – elegantti, klassinen ja kallus – ja hän pitää siitä. Se heijastaa hänen persoonallisuuttaan.

Jenna on kuvanveistäjä, ja vielä taitava sellainen. Hän ei kuitenkaan ota työtään riittävän vakavasti, että menestyisi. Hän on kuin lahjakas diletantti, bilehile, joka keksii syitä hengailla New York Cityssä. Jenna tietää varsin hyvin vanhempiensa pelkävän, että New Yorkin taiteilijapiirit johtavat hänet sivuraiteille. Jennan teoksia ei ole esillä tässä talossa, sillä ne ovat isän ja äidin mielestä liian rivoja. Catherine tietää vanhempien olevan vaikeassa tilanteessa: he haluaisivat olla ylpeitä lahjakkaasta tyttärestään ja haluavat tälle menestystä, mutta heitä myös hävettävät tuon ilmeisen lahjakkuuden tuotokset.

Jake näyttää mieheltä Jennan makuun. Tumma ja seksikäs, parranajon tarpeessa. Hänellä on farkut ja T-paita ja kulunut nahkatakki. Catherine haistaa hasiksen tuoksun kaksikosta portaiden juurelle saakka. Isä mulkaisee tulijoita.

”Hei, isä”, Jenna tervehtii hilpeästi. ”Jake, tässä on isä.”

Pössytellyt Jake nyökkää vähäeleisesti eikä edes astu tarjoamaan kättä. Mies on pitkä ja hoikka, niin kuin Jenna, ja Catherine mielestä aivan liian rento tähän tilanteeseen. Ei mitään käytöstapoja.

”Seuratkaa minua. Haetaan juotavaa?” Sheila heläyttää ja kävelee ruokasaliin.

Fred Merton vilkaisee Catherinea kuin sanoen *Kuka helvetti tuo tyyppi on ja mitä hän tekee minun talossani?* Sitten hän tervehtii Dania ja tämän vaimoa.

Vähän myöhemmin Dan seisoo olohuoneessa siemailen sampanjaansa ja teeskennellen kiinnostusta ikkunasta näkyvään puutarhamaisemaan. Naiset ovat keittiössä valmistautumassa kantamaan ruokaa pöytään. Irena on liittynyt heidän seuraansa. Hän oli alun perin perheen lastenhoitaja ja siirtyi sitten siivojaksi, ja hänetkin on kutsuttu syömään. Ja siivoamaan ate-

rian jälkeen. Ted on ottanut asiakseen keskustella epämääräisen Jaken kanssa sohvalla olohuoneen ikkunan ääressä, ja Dan, joka seisoo Fredin vieressä, kuuntelee heitä. He ovat tähän mennessä saaneet selville, että Jake on ”vakavasti otettava kuvataiteilija”, jolla on monenlaisia tittelittömiä työtehtäviä konserttimaailmassa, joiden takia hän ei pysty keskittymään luovaan työhönsä. Dan ei saa selville, onko Jake aidosti sitä, mitä sanoo olevansa, pelkkä huijari vai jonkinlainen pyrkuri. Siskonsa tuntien hän arvelee, että tässä voi olla seuraava Jackson Pollock tai yhtä hyvin joku surkimus, jonka Jenna on eilen illalla iskenyt jostain bileistä ja kutsunut hetken mielijohteesta perheerialle seuraavana päivänä.

Dan lähestyy isäänsä ja sanoo hiljaa: ”Isä, voimmeko jutella vähän aterian jälkeen. Vaikka työhuoneessasi?” Isän ja pojan katseet kohtaavat, mutta Dan kääntää päänsä. Isä ahdistaa häntä. Dan on ainoana poikana aina tuntenut sen valtavan paineen, joka hänen harteilleen on aseteltu. Hänen kuului kantaa perheen viittoa ja ottaa isän yritys jonain päivänä haltuunsa. Hän oli tehnyt parhaansa vastatakseen odotuksiin – paiskinut töitä olan takaa. Isä oli tehnyt miljoonaomaisuuden robotiikalla ja oli aivan äkki-arvaamatta vastikään myynyt yrityksen sen sijaan, että olisi nimitänyt Danin sen johtoon. Dan oli tehnyt kaiken, mitä häneltä oli pyydetty. Hän oli työskennellyt firmassa eri tehtävissä kouluajoista lähtien siinä luulossa, että se olisi jonain päivänä hänen. Hän oli suorittanut MBA-tutkinnon. Hän oli painanut pitkää päivää. Mutta isä ei pitänyt hänen tyylistään. Isä oli hallitseva ja jääripäinen, piti aina tyrkyllä porkkanoita, jotka sitten nappasi nenän edestä pois heti, kun Dan olisi ne saavuttanut. Merton Roboticsin myyminen oli saanut Danin tolaltaan. Hän oli jäänyt työttömäksi ja ajelehtimaan, itsetunto riekaleina. Eikä hän vielääkään tiedä, mitä tekisi. Siitä on puoli vuotta ja koko sen ajan Dan on ollut tuuliajolla ja ajautunut taloudellisiin vaikeuksiin. Työnhaku ei ole tuottanut tulosta ja hän alkaa käydä epätoivoiseksi.